

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1818/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић адвокат из ..., против туженог А.Д. ... „ББ“ ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3058/18 од 05.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3058/18 од 05.12.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3058/18 од 05.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 438/2017 од 07.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили за период од августа месеца 2015. године закључно са децембром месецом 2016. године, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати укупан износ од 50.811,13 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од дана доспелости до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке, у року од 8 дана, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили за период од августа месеца 2015. године закључно са децембром месецом 2016. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износ од 129.285,67 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од дана доспелости до исплате, све ближе наведено у том ставу, у року од 8 дана, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужили надокнади трошкове парничног поступка у износу од 89.941,94 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате, у року од 8 дана, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3058/18 од 05.12.2018. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 438/17 од 07.09.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку због потребе уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба уједначавања судске праксе (разлог на којем тужени заснива посебну ревизију) јер побијана пресуда не одступа од судске праксе - пресуда овог суда Рев2 176/2015 од 03.02.2016. године и Рев2 2205/2016 од 27.10.2016. године, донетих у чињенично и правно истоветним споровима. Пошто не постоје други разлози предвиђени наведеном одредбом због којих би било места одлучивању о посебној ревизији, нити их тужени наводи, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, која се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба у овом спору поднета је дана 07.06.2017. године, а вредност побијеног дела другостепене пресуде је 180.096,80 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић